

[Bernhard Baunsgaard]

jeg da godt forstå at man her ønsker at understrege – at hr. Wilhelm skulle ikke overtales til at være betænkelig ved de ændringer, som var foreslået af regeringen.

Fru Ebba Strange mente, det var noget afgørende for vor stilling, at der var trange tider. Nej, det afgørende er, at vi får lovfæstet en praksis, der i trange tider ville kunne ændres forholdsvis let. Det er ikke korrekt, at der ikke i den gældende retsplejelov flere steder tales om hensynet til statens sikkerhed og fremmede magter, det er allerede inde i billedet. Jeg ville ønske, at vi kunne pille det ud i praktisk talt alle tilfælde.

Til hr. Glistrup: jeg føler mig stadig væk ikke særlig glad ved, at det er hr. Glistrup, der prøver på at forklare værdien i denne retsplejelov. Hvis hr. Glistrup ikke mener, at det løber mig koldt ned ad ryggen, når hr. Glistrup den anden dag starter med overordentlig pæne bemærkninger om de konservative og venstres forslag om varetægtsfængsling, så må jeg rette ham, for det gør det. Når hr. Glistrup taler om hurtig retsforfølgning i terroristsager, så får det mig også til at tvivle på, at vi dér kan sikre en god retsforfølgning – god set fra borgernes side. Men det medlem fra fremskridtspartiet, der hidtil har ført forhandlingerne og er kommet med indlæggene om retsplejeloven, hører vist også til den gruppe i fremskridtspartiet, som kaldes slapperne. Det er dem, der har bevaret en hel masse af de borgerlige idealer.

Jeg vil gerne til slut sige noget til justitsministeren. Justitsministeren fremhævede stærkt balancen, og jeg opfatter det på den måde, at man må betale for forbedringerne, der kommer – og der skal ikke være tvivl om, at der er forbedringer; bare den omstændighed, at gældende praksis lovfæstes, er en kolossal forbedring i denne tid. Justitsministeren argumenterer for, at så må man finde sig i forværringer på andre punkter. Den balance har jeg aldrig interesseret mig for. Vi kan ikke sælge ud af de borgerlige friheder. Man kan efter radikal opfattelse ikke tale om en balance på den måde. For netop dér, hvor borgeren i de helt trængte situationer har mest brug for sine borgerlige rettigheder, dér var det jo, regeringen ville sælge ud. Det kan ikke være en rimelig handel. Hvis det var i de almindelige sager, man ville sælge ud, så herregud, men ikke her, hvor man har mest

brug for det, for ingen er jo skyldig, før den sidste domstol har talt.

Når jeg har sagt det, så vil jeg også gerne understrege, at jeg har den helt bestemte opfattelse af justitsministerens handlinger i denne sag, at han har haft hele sin overbevisning bag sig og med sig i forbedringerne. Det har været noget, som har ligget justitsministeren meget på hjerte at få gennemført en række forbedringer – og på det punkt er jeg helt enig med ham – en række forbedringer, der kommer den almindelige borger til gode. Det bør også stå efter denne diskussion. Justitsministeren er virkelig gået helhjertet ind i at prøve at få forbedringer gennemført, og jeg er enig med ham, det burde alle kunne anerkende i denne situation.

Wilhelm (VS):

Nu sagde hr. Bernhard Baunsgaard faktisk i sin første runde, at det var lykkedes ham at overtale de socialistiske partier. Han kan selv checke det, når han ser fortrykket. Men da jeg nu forstår, at han ikke vidste, han sagde det, så skal jeg selvfølgelig ikke holde ham fast på det.

Spørgsmålet om den valgte forsvarer drejer sig jo ikke kun om det problem, som hr. Bernhard Baunsgaard nu for første gang i to år hæfter sig ved. Jeg har aldrig før hørt hr. Bernhard Baunsgaard anfægte begrebet valgt forsvarer, tværtimod. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard læser sine egne indlæg i Politiken, så vil han se, at han uforbeholdent – lidt tåbeligt uforbeholdent, men uforbeholdent – har forsvaret det begreb. Den første, der – foruden hr. Glistrup – har forklaret, hvad det normalt bruges til, og har kaldt det en klasseinstitution, det er faktisk mig. Før har vi ikke hørt hr. Bernhard Baunsgaard sige noget om det.

Men det er jo ikke det, det drejer sig om på de principielle områder. For at skære det ud i pap: på det principielle område drejer det sig om, hvorvidt mennesker, som er udsat for hele pressjonen fra staten og efterretningstjenesterne og de lukkede døre og tavshedspligten, som ikke har nogen beskyttelse fra pressens årvågenhed osv., og som har de allerstørste vanskeligheder ved at forsvare sig, har ret til at møde op med den forsvarer, som de foretrækker. Det er dér, vi vil forsvare begrebet valgt forsvarer, også selv om det-